

Boldsmænd" — var Tvangsarbejde et ypperligt Midde! Der var nemlig her Tale om Folk, som ikke gad bestille noget, og som netop trængte til den Tugt, den Tvang, som det disciplinerede Arbejde indeholder. Det er muligt, at der kan være saadanne Tilfælde, det er endogaa rimeligt; men naar man tager Lovens System og Lovens Udtryk, er det dog klart, at der vil falde Masser af Tilfælde ind under disse ny Bestemmelser, hvor man ikke kan sige, at man har med en habituel Boldsmænd at gøre, og hvor det er tvivlsomt, om Domstolene i disse Tilfælde kunne gribe det rette med Hensyn til Anvendelsen af Tvangsarbejde eller Fængsel paa Bånd og Brød. Man burde dog give Domstolene nogen Anvisning paa, hvorledes de burde vælge, og det kunde simpelthen gøres paa den Maade, som det ærede Medlem omtalte: ved at fremhæve dette, at naar den tiltalte maa karakteriseres som habituel Boldsmænd — eller man kunde maasse bruge et andet Udtryk — skal Tvangsarbejde anvendes. Men det gør man ikke; man siger til Dommerne: I kunne anvende Tvangsarbejde, naar den angrebne ikke har givet rimelig Anledning, og det er hele den Anvisning, man giver Dommerne. — Hvad nu Tvangsarbejdet angaar, vide de Herrer, om ikke ad anden Vej, saa fra Bemærkningerne til Lovforslaget, at dette hidtil ikke er anvendt her til Lands som Straf for egentlige Forbrydelser. Det anvendes kun efter Loven af 3de Mars 1860 for Bøtleri, Løsgængeri, Overtrædelse af Polititilhold — det er de Kategorier, der angaa Politiforsæelser. Disse ulykkelige Bøttere eller Løsgængere tager man op og sætter i Tvangsarbejdsanstalterne, for at de ikke skulle fare omkring i Landet og vagabondere. Men det er en Politiforanstaltning, thi i og for sig er det ikke nogen Forbrydelse, at betle. — Det andet Tilfælde, hvor Tvangsarbejde anvendes, er over for utugtige Fruentimmer, som falde ind under § 180 i Straffeloven; det er ifølge Loven af 10de April 1874 § 4. Nu erindre de Herrer jo godt, hvorledes § 180 lyder; vi talte om den, da vi havde Loven om den offentlige Prostitution til Behandling. Denne Paragraf siger, at de Fruentimmer, som mod Politiets Advarsel ernære sig ved Utugt, kunne straffes med Tvangsarbejde — det vil sige, det er en ren

og stærk Politiforsæelse, man straffer paa denne Maade. Naar derimod Politiet giver hende Lov til at ernære sig ved Utugt, straffes hun ikke, men sættes derimod i en offentlig Anstalt. Men naar Politiet ikke giver en saadan Tilladelse, straffes hun efter § 180. — Endelig er der Loven af 15de Maj 1875 § 22 om Tilshyn med fremmede. Dette er ogsaa en Politiforanstaltning. Hvad er det nu, man vil gøre? Det er, at man vil indføre Tvangsarbejde som regulær Straf for en Kategori af Forbrydelser, med Hensyn til hvilken der hidtil slet ikke har været Tale om Tvangsarbejde. Man vil i et vigtigt og meget omfattende Kapitel i Straffeloven indføre denne ganske ny Straffearart. Dette var Straffelovskommissionen imod; den har udtrykkelig udtalt sig imod at anvende Tvangsarbejde som Straf inden for Straffelovens Rammer. Det er altsaa noget nyt, man her vil indføre, det er, om jeg saa maa sige, en Revolution, som den ærede Minister her vil indføre. Og selv om man nu kunde være enig med den sidste ærede Taler i, at Tvangsarbejde i og for sig var et fortræffeligt Straffemiddel mod visse Personer, saa synes jeg dog, at vi skulle betænke os to Gange og lade det blive Genstand for en mere alsidig Underøgelse, før vi gaa til i Straffeloven at indføre saadanne ganske ny Straffearter, som Kommissionen i sin Tid bestemt modsatte sig. I alt Fald vil jeg sige, at der er ikke nogen rimelig Forbindelse mellem det Moment, som fremhæves, dette med „rimelig Anledning“ og Tvangsarbejde. Disse to Ting betinge ikke hinanden, have i og for sig ikke noget med hinanden at gøre.

Saa skal jeg endelig tillade mig at sige nogle Ord med Hensyn til § 4, hvor den højtærede Justitsminister vil have Røtting indført. Den sidste ærede Taler fandt Anledning til at udvikle for os, hvorfor Røtting eller korporlig Revselse ikke vilde være heldig som Straf. Der er heldigvis ingen, der har foreslaaet det, saa vi kunne altsaa vente, indtil nogen virkelig vil staa frem og sige, at korporlig Revselse for voksne Personer, Mænd og Kvinder, skulde være en passende Straffearart nu i Slutningen af det 19de Aarhundrede. Men det skal jo her ind i Tvangsarbejdsanstalterne, der skulle de nu efter dette Lovforslags